

γραφῆ αὐτῇ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ βήτορος Λυκούργου ἢ οὗτος καὶ ἄλλα τινὰ τοῦ θεάτορου ἐκινῶναι. Ἐκ τῶν ἐν τοῖς τεμαχίοις τούτοις ἀναγραφομένων νικῶν παλαιότερα εἶνε ἢ ἐν C. I. A. II, 971 a ἀναγραφομένη νίκη τοῦ Αἰγαύλου χορηγούτου τοῦ Περικλέους τὴν ἀναγραφὴν ταύτην ἀναφέρει ὁ Kähler (σελ. 106 καὶ 107) εἰς τὴν δίσσακαλίαν τῶν ἐπιτὰ ἐπὶ Θήβας (467). Ὁ Bergk (Rheinisches Museum τόμ. XXXIV σ. 304 κ. ἐ.) ἐφαρμμένως ἀνάγει αὐτὴν εἰς Ὀλυμ. 80,1¹ διότι καὶ ἀκόμη ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ τεμάχιον ἡμῶν ἔκειτο ὑπὸ τὸ C. I. A. II, 971 a, πρέπει μεταξὺ τῶν δύο τούτων νὰ παραδεχθῶμεν τοῦλάχιστον μίαν ἀναγραφὴν, ὡς δεικνύουσι τὰ ἐν στήλῃ 2 στ. 1-2 τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς ἔχορηγῆσαι καὶ εἰδῶσθε, ἅτινα ἀνάγονται εἰς τὴν πραγματικὴν νίκην τῆς Ὀλυμπ. 80,1 ἀναγραφῆς. Ὁρθῆ δὲμος εἶνε ἢ τοῦ Bergk (σελ. 331 σημ. 1) παρατήρησις ὅτι ἐν C. I. A. II, 971 b στ. 14 ἔκειτο τὸ ὄνομα τοῦ Εὐπόλιδος· διότι ἐκ τῆς I ὑποθέσεως τῆς Εἰρήνης τοῦ Ἀριστοφάνους μανθάνομεν ὅτι ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου ἐν ἅσπετι πρῶτος ἦν Εὐπολις Κόλαξι. Ἡ τελευταία ἀναγραφὴ νικῶν εἶνε ἢ ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστοφάνους (331 Ὀλυμπ. 112,2) ἢ ἐν C. I. A. II 971 e στήλ. 2 ἀναγραφομένη.

Δύο τινὰ παρατηρούμεν ἐν παρόδῳ· πρῶτον ὅτι ἑσφ νεώτεροι εἶνε αἱ ἀναγραφόμεναι νικαί, τοσοῦτοι πληρέστεροι εἶνε αἱ ἀναγραφαί, ὡς ἐκείναι π. χ. ἐν αἷς προστίθεται καὶ ὁ πραγματικὸς ὑποκριτής (C. I. A. II, 971 b στ. 6 καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ στήλ. 3 στ. 8)· δεύτερον ὅτι πάσης ἀναγραφῆς τὸ ἐ ἐστὶ ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἄρχοντος κείται ἔκτος τῆς καθέτου τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν λοιπῶν στίχων· νομίζομεν ὅτι τοῦτο ἐγένετο πρὸς εὐχερῆ ἀνέυρεσιν τῶν ἀναζητουμένων νικῶν.

Ἦσως συνεχιζομένων τῶν ἀνασκαφῶν εὐρεθῶσι καὶ ἄλλα τεμάχια τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης καὶ οὕτω συνηθῶμεν καὶ πάλιν ἐκτενέστερον νὰ πραγματευθῶμεν περὶ αὐτῆς.

¹Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Φεβρουαρίου 1887.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Εἰς τὴν ἐξ ἐλεβσίνου ἐπιγραφῆν

Εἰς τὰς σημειωθείσας τοῦ χαρακτοῦ ἀδελφείας προσθετέα ἀκόμη καὶ αἱ ἐξῆς· Β, στ. 59 τάττεσθαι ἀντὶ τοῦ τάττεσθαι, ἧτις καὶ ὑπεδείχθη ἐν τῇ μεταγραφῇ, καὶ Β, στ. 38 λιβοι ἀντὶ τοῦ λιβοεπιθανῶς, ὅποτε καὶ ἡ ἄλλη αὐτῆς φράσις ἠδύνατο νὰ συμπληρωθῇ τέμνευθαι καὶ μείλιθος λίθος. Ἰδικαί μου δὲ ἀδελφεία εἶναι Β, στ. 87 ΚΑΛΕΙΑ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ λίθῳ ὀρθῶς φερομένου ΚΑΙΛΕΙΑ. Β, στ. 20 τὸ δεύτερον γράμμα δὲν διακρίνεται σαφῶς, πάντως δὲμος δὲν εἶναι Ο. Β, στ. 52 τὸ τελευταῖον γράμμα διεκρινά κατόπιν ὡς Ι, ὥστε ἠδύνατο καὶ Γ μάλλον νὰ ἦναι. Α, στ. 21 τὸ τελευταῖον γράμμα ἀνέγνωσα μάλλον ὡς Ο. Β, στίχ. 68-69 τῆς μεταγραφῆς ἀντὶ τοῦ τετραπίποδας γράφ. τετράποδας.

¹Ἐν Ἐλεσίνῃ τῇ 22 Φεβρουαρίου 1887.

Δ. Φ.

ΕΠΙΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Τὸ ἀνάγλυφον περὶ οὗ ὁ λόγος ἐν σελ. 179 ἐυρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ 1882 πρὸς τὸ 1883 πρὸ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Παρθενῶνος, καθ' ἃ ἀναφέρεται ἐν Παρανασφῶ, τόμ. Ζ'. 1883 σελ. 277 ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου, πραγματευομένου περὶ ἐνὸς μόνον τῶν τεμαχίων τοῦ ἀνάγλυφου καὶ ἐν Ἀρχ. Ἐφημερίδῃ, 1883 σ. 42 ὑπὸ Κ. Δ. Μυλωνᾶ. Ὑψος ἔχει τὸ ἀνάγλυφον 0,67, πλάτος 0,63. Ῥητέον δὲ οὗτι οὐχί, ὡς ἐκ παραδρομῆς εἴπομεν, δύο γυναικεῖαι μορφαὶ μεγάλας ἀπέταντι τῆς Ἀθηνᾶς εἰκονίζονται (οὕτω λέγεται καὶ ἐν Ἐφ. Ἀρχ. 1883 σ. 42), ἀλλὰ μία ἀνδρική καὶ μία γυναικεῖα.

Β. Σ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Σελ. 31 ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ ἀρθροῦ « Ἀνασκαφαὶ κτλ. » ἀνάγνωθι: (Πῖναξ 4).

(Ἐξεῖδη τῇ 15ῃ Μαρτίου 1887.)